

Метою реформування податкової політики України є зміна податкової системи для забезпечення стабілізації економіки і насамперед матеріального виробництва, підвищення його ефективності й на цій основі забезпечення доходів державного бюджету та забезпечення соціально-культурного розвитку держави.

Ще одним із важливих чинників економічного зростання країни є модернізація та удосконалення фіскальної служби України. Від технічного стану, кваліфікації фахівців та рівня комп'ютеризації служби залежить наповнення доходної частини бюджету, що є запорукою добробуту населення і держави [3].

На сьогодні, в умовах глобалізації, між різними країнами відбувається жорстка економічна конкуренція, і як наслідок, податкова конкуренція. Результатом цієї конкуренції є лібералізація податкових політик практично в усіх економічно розвинених країнах, пристосування принципів оподаткування до боротьби за працю й капітал тощо.

Прагнення України стати повноправним членом Європейської спільноти вимагає адаптування податкового законодавства до вимог, що діють у цій сфері в ЄС. Це вимагає поступової і виваженої лібералізації податкової політики в напрямі зниження ставок оподаткування та зменшення переліку податків та зборів. Компенсація очікуваного зменшення доходів державного бюджету повинна відбуватися за рахунок детінізації доходів суб'єктів підприємництва та населення, а також покращення податкового адміністрування.

Таким чином, метою податкової реформи поряд із зменшенням податкового тиску через зміну податкового законодавства є врегулювання відносин суб'єктів господарювання різних організаційно-правових форм, різних форм власності і напрямів діяльності з державою.

Література:

1. Тимченко О.М., Сибірянська Ю.В. Фіскальні ефекти структурних зрушень у податковій системі України / О. М. Тимченко, Ю.В. Сибірянська // Економічний часопис – XXI (Economicis Casopis - XXI) - №1-2 (1) – 2014.
2. Податковий кодекс України.: Верховна Рада України; Кодекс України, Закон, Кодекс від 02.12.2010 №2755-VI. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
3. Шеремет О.О. Податковий потенціал підприємств та можливості його підвищення в Україні / О. О. Шеремет, Ю. О. Гордійчук // Ефективна економіка. – 2013. - № 5.

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

ХОМЕНКО А. О.

Харківська державна зооветеринарна академія

Науковий керівник - к.е.н., доцент

Коломієць Н. О.

Успішний розвиток сільського господарства потребує масштабного й ефективного інвестиційного забезпечення. В стратегічній перспективі необхідно здійснити додаткові заходи щодо інвестиційного забезпечення та інвестиційної привабливості сталого розвитку сільськогосподарських господарств. В управлінні реальними інвестиціями вибір інвестиційних проектів та оцінювання їх економічної ефективності є одним із найвідповідальніших етапів. Потреби підприємств в інвестиціях визначають з урахуванням можливостей залучення інвестиційних ресурсів за рахунок як внутрішніх, так і зовнішніх джерел фінансування та інвестиційних проектів. Вибір ефективного інвестиційного проекту – важлива складова управління реальними інвестиціями.

Активізація інноваційної діяльності є необхідною умовою розвитку аграрного сектора економіки України, підвищення конкурентоспроможності вітчизняних сільськогосподарських підприємств. Перспективи вирішення цього завдання залежать від спроможності підприємств галузі сприйняти відповідні вкладення й освоїти їх з прийнятним для інвесторів рівнем ефективності. Ця спроможність визначає інвестиційну привабливість галузі, від оцінки якої залежать конкретні рішення інвесторів щодо обсягів, способів і принципів вкладання коштів у сільськогосподарські підприємства [1].

Інвестиційні процеси в сільськогосподарських підприємствах характеризуються значною різницею між інвестиційними вкладеннями й інвестиційними потребами, скороченням обсягу інвестицій, погіршенням їх технологічної й відтворювальної структури, обмеженими можливостями фінансування інвестицій з різних джерел, що в сукупності впливає на відтворювальні процеси і приводить до зростання ризику й становлення несприятливих умов інвестування.

На даний час необхідно вжити заходів до підвищення інвестиційної привабливості сільськогосподарської галузі, технічної і технологічної модернізації виробництва сільськогосподарської продукції, поліпшення її якості та просування на зовнішній ринок, бо сільськогосподарська галузь є однією з провідних галузей, яка забезпечує виробництво продукції рослинного та тваринного походження. Тому розробка і обґрунтування пропозицій відносно підвищення економічної ефективності

інвестиційної діяльності в сільськогосподарській галузі є надзвичайно актуальним завданням [3].

Розвиток науки і техніки в Україні має базуватися на реанімації та стимулюванні розвитку науково – технічного потенціалу, збільшенні інвестицій у науку, складанні короткострокових і довгострокових науково – технічних програм, підвищенні рівня наукового забезпечення розвитку сільського господарства України.

Інвестиційна привабливість підприємства є узагальнюючою оцінкою умов і обставин, які впливають на рішення інвестора щодо доцільності вкладання коштів у його розвиток. У ній відображений вплив численних внутрішніх та зовнішніх чинників, що певною мірою відображають перспективи розвитку як конкретного підприємства, так і галузі в цілому. Інвестиційна привабливість галузі формується переважно під впливом відповідних чинників на макрорівні, натомість інвестиційна привабливість підприємства визначає рішення, що повинно бути прийняте на мікрорівні.

Доволі поширене твердження про низьку інвестиційну привабливість сільськогосподарських підприємств, вважаємо, сформувалося на основі того, що притік інвестицій в галузь далекий від існуючих потреб. Однак така ж ситуація характерна й для економіки країни в цілому. Для оцінки рівня інвестиційних процесів у галузі вважаємо за доцільне порівняти частку інвестицій в основний капітал сільськогосподарських підприємств з їх вкладом у формування валового внутрішнього продукту [2].

Формування сприятливого інвестиційного клімату, залучення іноземного капіталу та інвестиційних ресурсів, а також збільшення національних інвестицій поки що стримує ряд негативних чинників, найважливішими серед яких є : непослідовна і недосконала інвестиційна політика держави в аграрній сфері, в якій переважають принципи залишкового виділення коштів на потреби розвитку установ бюджетної сфери та на непряму підтримку проєктів недержавних інвесторів; недосконалі механізми й схеми використання бюджетних коштів; нерозвиненість інноваційної інфраструктури; надмірний знос основних засобів і відсутність умов не лише для розширеного, а й простого їх відтворення; несприятливі умови для розвитку малого бізнесу на селі; низька ліквідність інвестицій; нерозв'язаність проблеми іпотеки; недостатнє фінансування заходів щодо розвитку шляхової мережі на селі; недосконалий механізм економічних відносин між галузями, що призводить до низької рентабельності капіталу та інвестиційної привабливості окремих галузей сільського господарства.

Слід розрізняти поняття інвестиційної привабливості та інвестиційної ефективності.

Інвестиційна привабливість є відображенням суб'єктивних поглядів інвесторів на перспективи бізнесу, наявність інвестиційних ризиків тощо. Інвестиційну ефективність відображають фактичні результати господарювання відповідних підприємств. Порівняння фактичних результатів діяльності підприємств окремих галузей з обсягом вкладених у їх розвиток інвестицій дозволяє оцінити інвестиційну привабливість цих галузей з урахуванням макроекономічних процесів, що відбуваються в країні. Подібні дослідження здійснювалися вітчизняними економістами. Зокрема, О.В. Покатаєва порівнювала фінансовий результат від звичайної діяльності підприємств в окремі роки з обсягом вкладених у них у ці роки інвестицій [4]. Однак при цьому не враховувався лаг запізнення та тривалий характер впливу інвестицій на результати господарювання [3]. Пропонують для оцінки ефективності інвестиційного процесу в економіці в цілому й у розрізі основних видів діяльності порівнювати приріст валового випуску з приростом інвестицій. Та застосування такої методики в період фінансово-економічної кризи, коли в окремих галузях спостерігаються від'ємні показники приросту інвестицій та випуску, супроводжується певними труднощами [5].

Враховуючи ці обставини, здійснювати оцінку ефективності інвестицій пропонуємо за допомогою порівняння за певні періоди обсягів інвестицій в основний капітал у розрізі окремих галузей економіки та випуску – відображеної в національних рахунках вартості товарів і послуг, що є результатом виробничої діяльності одиниць-резидентів галузі у звітному періоді. Основною формою здійснення інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств є реінвестування, тобто використання власних джерел.

Література:

1. Буряк А.В. Інвестиційно-інноваційне прискорення розвитку аграрних підприємств : монографія / А. В. Буряк. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 204 с.
2. Вінченко І.І. Інвестиційна діяльність аграрних підприємств: монографія / І.І. Вінченко. – Донецьк: Юго-Восток, 2010. – 444 с.
3. Захарін С. Макроструктурні особливості інвестиційного процесу в корпоративному секторі / С. Захарін // Економіка України. – 2008. – №6. – С. 27-36.
4. Макаренко Ю. П. Інвестиційна поведінка та привабливість суб'єктів господарювання в економіці : монографія / Ю. П. Макаренко, О.В. Родіонов, О. А. Галич. – Полтава [б. в.], 2011. – 360 с.
5. Організаційно-економічна модернізація аграрної сфери : наукова доповідь / за заг. ред. акад. П. Т. Саблука. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 342 с.